

Ljubljanski

ZVON

Leposloven in znanstven list.

Štev. 6.

V Ljubljani 1. ržénega cvéta 1891.

Leto XI.

Absalom.

Nad vrhe dehtečega Galaáda
Zardela je vzplavala zóra mlada,
Objel je zémľjo usoden dan.
Premagal je Joab Absaloma,
Upornega sina kraljevega dóma,
Napójil s krvjó ramotsko raván.

Po temnem lesu prepaden od straha
Na mèzgu trudnem Absalom jaha;
Življenja le strla mu vražna ní pest.
Obup mu v prsih sróe razjeda,
Krivice pekoče se dvojne zaveda:
Očetu in kralju je bil nezvest.

Na levi, na desni, kot črne pošasti
Stezó mu stoletni senčijo hrasti,
Odmeva med débli žalosten jók.
Med jokom iz dalje se klik oglašá:
»Iščímo nezvestega sina ustaša,
Prebódimó ízrod kraljevih otrók!«

Temnice zeléne obok se zniža,
Livadi ob gozdu se jezdec približa,
V živáli vzpodbóde poslednje moči.
Tedajci krikne bolešno ob robu:
Lasjé zamotájo se v veje na dobn,
Oddirja mezèg — begun obvisí.

Temó pred očmí mu groza ustvari;
Nebrzdan grohòt mu na slúh udari:
Z vojaki stopi Joab pod hrast.
»Jehóva je hotel — v oblasti sí móji,
Ostém sí ušel nabrušením v bóji,
A zdaj umri — Izraélu nečast!«

* * *

Zapustil je David krvavo bojišče,
Plakaje po logu mladeniča íšče,
Od srca odpušča nezvesti mu čin.
Na vejah gladni vzletavajo vrani —
Ponosno Davidu Joab naznani:
»Na hrastu mrtev visí tvoj sín!«

Bistrán.

